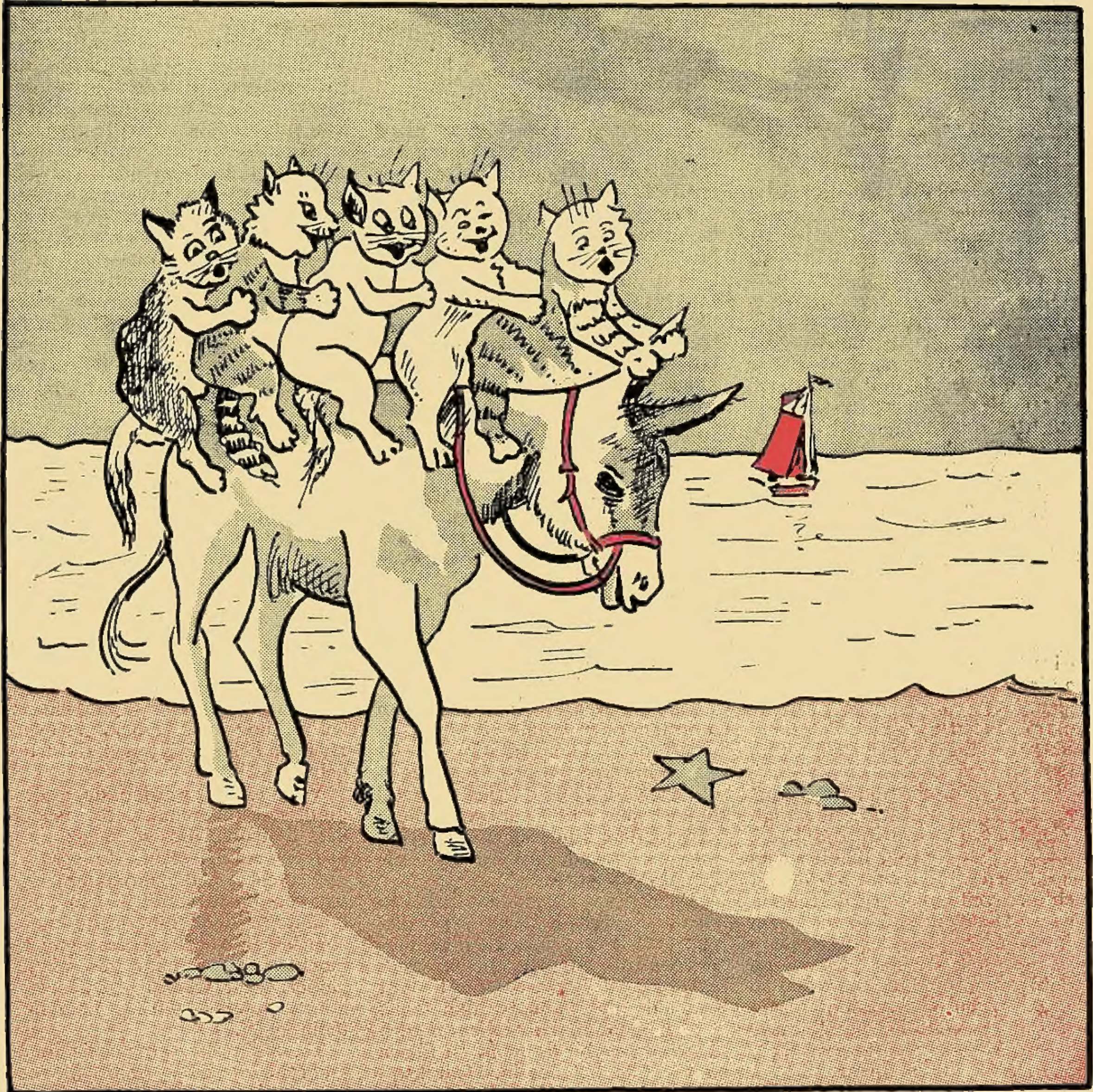
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 19 JUNI 1941

EEN AARDIG VRACHTJE

(Eigen tekening)

EEN BRUTAAL JONGETJE

(Tekeningen Laura Kuiper)

....en commandeerde wat de anderen doen moesten.

Peterke was een klein dikkerdje van juist zeven jaar. Hij had mooie, blonde krulletjes en leuke, blauwe oogjes. Peterke was een lief, aardig baasje. Maar dat was niet altijd zo geweest. Vroeger had hij een lelijk gebrek. Hij was brutaal. Als moeder hem riep, durfde hij zeggen: „Wat is er nu weer?" of: „Ja, dadelijk, hoor."

Natuurlijk wist Peterke heel goed, dat zoiets onbeleefd en brutaal was. Hij had er al vaak straf voor gekregen. Maar het hielp geen zier. Telkens opnieuw was de jongen brutaal, tot groot verdriet van zijn ouders.

Als Peterke met andere kinderen speelde, wilde hij de baas zijn en commandeerde wat de anderen doen moesten. En als hij zijn zin niet kreeg, begon hij te schelden en brutale dingen te zeggen. Geen wonder dat de kinderen hem ontliepen.

„Wij spelen niet met Peterke," zeiden ze, „die heeft zo'n grote mond en is zo brutaal, bah!"

En zo kwam het, dat het kleine jongetje bijna altijd alleen stond.

Eens lag Peterke in zijn bedje en huilde. De jongens hadden hem weer alleen laten staan. Hij mocht niet mee voetballen op de schoolplaats. Daarom had Peterke nu zo'n groot verdriet. Hij begreep niet, dat het allemaal zijn eigen schuld was, omdat hij weer zo brutaal tegen zijn vriendjes was geweest. Hij vond het nare, stoute jongens. Hij was heel boos op hen. En Peterke huilde maar.

Ineens werd er aan de mouw van zijn pyama getrokken.

„Hallo, Peterke," zei een fijn stemmetje, „houd eens op met dat gegrien. Wij wachten op je, vlug wat."

Daar stond voor zijn bedje een alleraardigst klein manneke. Het had een blauw fluwelen pakje aan, met vuurrood kraagje en manchetjes. Zijn muts was ook rood en hij droeg schoentjes met heel lange punten er aan. Van verbazing vergat Peterke te huilen.

„Wie ben jij?" vroeg hij nieuwsgierig.

„Ik ben kabouter Weetal. Jij moet eens gauw met mij meegaan. Maak wat voort, want ik heb weinig tijd."

Peterke wilde dolgraag met dat leuke ventje op stap. Misschien bracht hij hem wel in kabouterland en daar wilde hij juist zo graag eens heen. Vlug wipte hij zijn bedje uit en volgde het kaboutertje, dat haastig de deur uitliep. Vóór het huis stond een kleine auto. Twee kaboutertjes zaten achter het stuur en een derde hield het portier open. Op de auto stond met witte letters geschilderd: „Reparaties voor kabouterland".

Peterke stapte in. Er waren nog meer kinderen in de wagen. Zeker wel tien. Ook zaten er een paar kaboutertjes, die er allemaal even leuk uitzagen.

„Waar gaan we heen?" vroeg Peterke aan het jongetje naast hem.

„Weet niet," zei het jongetje, „misschien wel naar kabouterland."

En dat was zo. Nog geen tien minuten later stopte de auto, en moesten ze allen uitstappen. Ze waren in een groot bos. Het wemelde er van kaboutertjes. Weetal riep tegen een paar van hen: „Breng deze kinderen naar de reparatieplaats, zij moeten in orde gemaakt worden."

De meisjes en jongens bekeken elkaar verbaasd. Waren ze dan stuk???? Ze zagen er allemaal heel gewoon uit. Armen, benen, neus en oren, alles was compleet. Wat bedoelde die kabouter dan toch?

Een paar kaboutertjes namen de kinderen bij de hand en liepen wat verder het bos in. Daar kwamen ze bij een groot gebouw.

„Kom binnen, kom binnen," zei een vriendelijke, oude kabouter, „wij zullen die mannetjes weleens gauw opknappen."

„Wat gaat u met ons doen?" vroeg een van de meisjes 'n beetje angstig. En Peterke, die het ook benauwd kreeg, zei brutaal: „Zeg dan toch iets, u heeft toch een mond."

„Ja zeker," zei het kaboutertje, „en jij hebt er ook een, dat hoor ik wel. Weetal zal jou wel hier gebracht hebben, omdat je mondje wat te groot is, denk ik."

Toen nam hij de papieren, die Weetal had meegegeven en begon te lezen.

„Kijk eens," zei hij, „jullie zijn hier in de reparatie-inrichting van kabouterland. Al de kinderen, die niet helemaal in orde zijn, worden hier onder handen genomen. Negen van jullie hebben slechte oren. Zij verstaan nooit, wat vader en moeder zeggen. Daarom moeten ze naar de zaal, waar de oren gerepareerd worden. Hier zo, deze deur door. Jouw oren zijn heel goed," zei hij tegen Peterke, „maar net zoals ik dacht, is jouw mondje te groot. Jij moet door deze deur, daar zullen ze dat mondje wel wat kleiner maken."

En of Peterke nu al tegenstribbelde, er hielp niets aan, hij moest mee.

Ze kwamen in een zaal, waar tegen de muur jongens en meisjes zaten, met een klem om hun hoofd. Die klem zat vast onder hun kin en boven op hun hoofd. Zo konden ze hun mondjes niet open krijgen. Twee minuten later zat Peterke daar ook en hij keek allesbehalve vriendelijk.

„Het is voor je eigen bestwil," zei de vriendelijke, oude kabouter, „als je heel je leven zo'n grote mond houdt en zo brutaal blijft, komt er niets van je terecht en zul je nog veel verdriet beleven. Daarom helpen wij je van dat lelijk gebrek af."

Voor en na werden de andere kinderen losgemaakt. Ze beloofden dadelijk, dat ze nooit meer brutaal zouden zijn. Ze spraken met zachte, bedeesde stemmetjes. En sommigen huilden van spijt, omdat ze door hun grote mond zo'n straf verdiend hadden. Ze mochten allen naar de wachtkamer, waar Weetal hen weer zou komen ophalen, om hen naar huis te brengen.

Toen Peterke een poosje in de klem had gezeten, schroefde een van de kabouters haar los. Dadelijk snauwde de jongen: „Laat me

gaan, laat me er uit. Ik wil naar huis, zeg ik je."

„O la-la, dat is nog niet in orde," zei de kabouter. En hij schroefde haastig de klem weer dicht.

Wat was Peterke boos. Hij trok nog een nijdiger gezicht en probeerde wanhopig, om zijn mond open te krijgen. Maar dat ging niet.

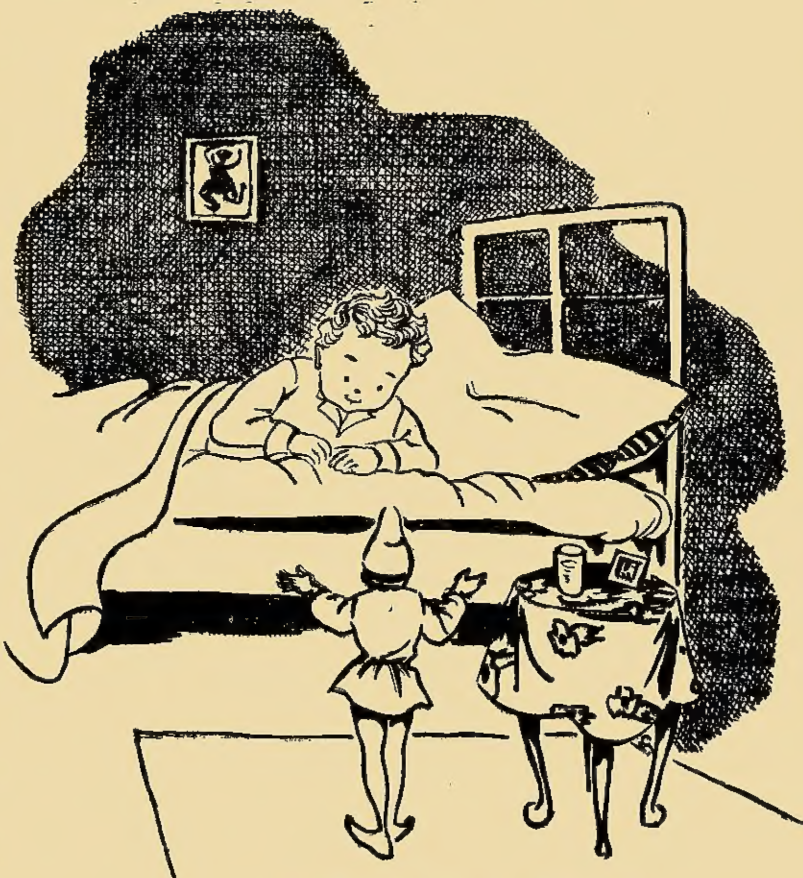
Weer een poos later probeerde het kaboutertje nog een keertje.

„Jullie zijn gemeen," riep Peterke nu, „jullie zijn akelige, lelijke dwergen. Ik zal, , . . ."

Hij kon niet verder spreken, want de klem werd weer vastgeschroefd.

Nog drie keer onderzochten de kaboutertjes, of die grote mond van Peterke al kleiner werd. Maar de jongen hield nog altijd even veel praats.

Nu lieten ze hem heel lang zitten. De andere kinderen waren allemaal weg. Peterke begon honger te krijgen. Hij dacht er over, hoe lief de kaboutertjes waren geweest tegen de kinderen, die spijt hadden van hun brutaliteit. Als je zelf maar lief en vriendelijk bent, zijn de anderen het ook, dacht Peterke. Geen wonder eigenlijk, dat niemand hem kon uitstaan. Was hij niet altijd even bazig en brutaal? Het zou toch veel prettiger zijn, als hij vriendelijk en beleefd was tegen iedereen. Hoe verdrietig kon moeder kijken, wanneer hij een grote mond opzette. Toen Peterke daaraan dacht, begon hij te huilen.

„Wie ben jij?" vroeg hij nieuwsgierig.

„Het is voor je eigen bestwil," zei de vriendelijke, oude kabouter.

De oudste kabouter pinkte eens tegen de anderen. „Maak maar los," zei hij, „ik geloof, dat de zaak in orde is."

Toen de klem was losgeschroefd, stond Peterke daar verlegen te kijken.

„Ik zal het nooit meer doen," snikte hij, „ik zal ook vriendelijk en beleefd zijn tegen iedereen."

„Prachtig," zei de kabouter, „dan ben jij dus ook weer in orde. Zorg maar, dat Weetal je nooit meer meebrengt in zijn reparatiewagen."

Ja, daar zou Peterke wel voor zorgen. Dat spreekt.

Toen hij weer thuis in zijn bedje lag, dacht hij nog eens na over alles. Vreemd toch eigenlijk, dat een kabouter je weg kon halen, zonder dat vader en moeder het merkten. Hij voelde eens aan zijn kin. De klem had helemaal geen pijn gedaan. Dat was ook al vreemd. Had hij misschien alles maar gedroomd???

Peterke wist het zelf niet.

Maar wel wist hij nu, dat brutaliteit en een grote mond opzetten lelijke dingen zijn, die hij zo gauw mogelijk af moest leren.

En droom of geen droom, na die nacht was het brutale jongetje veranderd in een lief, vriendelijk Peterke.

SPARLA

TOMMIE'S AVONTUREN

DOOR PIET BROOS

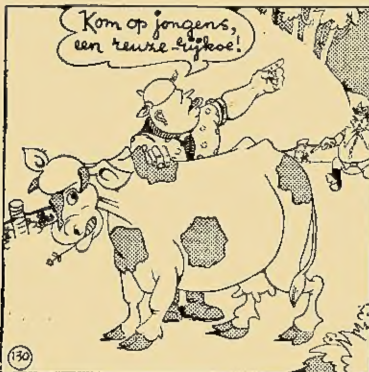
Tommie had intussen een veilige voorsprong gekregen, maar hij begreep wel dat de bandieten hem toch in zouden halen. Hij was daarom blij dat hij plots een ezeltje zag staan.

Tjoep.... handig wipte hij op grauwtjes rug; het dier keek wel erg boos omdat het in zijn vacantiestemming gestoord werd, maar voor Tommie had het wel wat over.

Met een flink vaartje galoppeerde Tommie langs de weg en de bandieten konden hen niet bijhouden. Tommie dacht al dat hij veilig was, maar daar vergiste hij zich toch in.

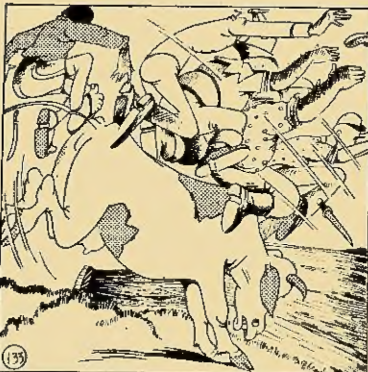
Want de zeerovers ontdekten 'n snelle rij-koe, waar ze gemakkelijk met zijn vijven op konden zitten en al waren ze geen echte ruiters, op 'n koe ging het toch wel, meenden ze.

De koe liep wat ze lopen kon en de schurken hadden schik in de rijtoer, op den kapitein na, die nog last had van zijn pruim. Ze hielden het ezeltje wel bij.

Toen kwam Grauwtje voor een lage houten schutting, waarachter een sloot liep. Met een sierlijke sprong wipte hij over schutting en sloot heen. Dat was knap werk.

Maar de koe kon met die vijf berijders natuurlijk geen sprong doen en bleef vlak voor de schutting ineens staan! Floep...! daar vlogen de bandieten over de schutting heen!

Met een hevige plons kwamen ze in de moddersloot terecht en verdwenen in de diepte. Met veel moeite slaagden ze er in weer uit de modder omhoog te komen.

Brrrr.... wat zagen ze er uit. En waar was Zebedeüs? Zou die...? Zou die misschien in de modder zijn gestikt? En was Tommie ontkomen?

WILLY WEETAL'S WEDER-WAARDIGHEDEN

DOOR
-R-M-BRINKERHOFF-

WILLY ... IK HEB HET KOUD! BRENG ME NOG WAT DEKENS!

HIER HEB JE 'R NOG TWEE. EN NU RUSTIG SLAPEN!

IK HEB 'M MIJN EIGEN DEKENS GEGEVEN EN NU HEB IK HET ZELF KOUD!

WILLY! IK HEB HET NOG KOUD!

HIER HEB JE 'N LEKKERE WARMWATERKRUIK, BOB.

IK ZAL ZE AAN JE VOETEN LEGGEN, EN LAAT ME NU MET RUST!

DA'S DE BESTE MANIER OM LEKKER WARM TE WORDEN!

MISSCHIEN SLAAPT BOB EN KAN IK M'N TWEE DEKENS TERUGHALEN! EVEN KIJKEN!

!

Z-Z Z-Z Z-Z-Z- Z- Z-Z Z-Z Z Z

BONT ALLERLEI

KRUISWOORDRAADSEL

Van links naar rechts:

2. Wij begaven . . . in de trein.
4. Ander woord voor: troep.
6. Moedig man.
7. Spoedig.
9. Wortel.
11. Roofdier.
13. Rijksgrond (afk.).
14. Kaasstadje in Noord-Holland.
16. Voegwoordje.
17. Ander woord voor: schroeflijn ('n moeilijk woord! Gebruik de volgende letters: AALRSPI).
18. Voedsel.

Van boven naar beneden:

1. Zwemvogel.
2. Niet boven.
3. Teken.
4. Schapengeblaat.
5. Ivoor.
6. Krelis kan alle werkjes opknappen: hij is ongelofelijk ......
7. Bovenbeen.
8. Tablet chocolade.
10. Stekeldier.
12. Deel van het koren.
15. Moeder.
17. Zangnoot.

(Eigen tekening)

Oplossingen vorig nummer

SCHAAPPUZZLE

```
  PAP  LANG  ZOET
M  SOP  LEED MI PIJ
EA  PAK  K  UI  KERS
ERF  AAS  EN  K  BIJ
UI  ARM  AL  ELP S
WAARD  KAFT  AAP
   UK  KAR  EEND
               T
```

WELKE SPORT?

1. Zwemmen. 2. Voetballen. 3. Tennissen. 4. Korfballen. 5. Schaken. 6. Biljarten.

KUNSTJE MET LUCIFERS

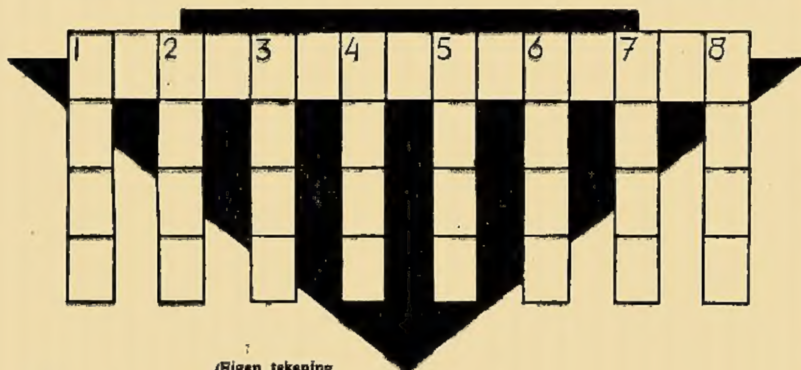
(Eigen tekening)

De 3 lucifers met een enkel streepje worden weggenomen. Die met een dubbel streepje worden verlegd. Verder zie je nu wel, hoe het moet.

RONDJES-VIERKANT

```
K N A A P
O   N   A
N E G E R
Y   S   E
N E T E L
```

KAMRAADSEL (1) „GROTE FIGUREN"

(Eigen tekening

Op de tanden komen woordjes van 4 letters, met de volgende betekenissen:

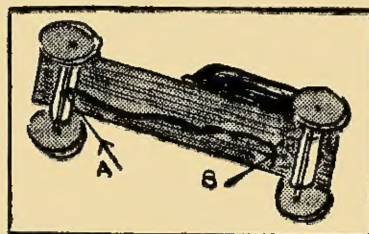
1.	Advies	(ADRA)
2.	Insect	(IREM)
3.	Glasruit	(AAMR)
4.	Lot zonder prijs	(NEIT)
5.	Deel van het gebit	(DANT)
6.	Zure vloeistof	(YZAN)
7.	Koningin der bloemen	(SORO)
8.	Harde vrucht	(TOON)

Vul nu van links naar rechts, bij 1 te beginnen, de naam in van een der bekendste schilders uit onze „Gouden Eeuw".

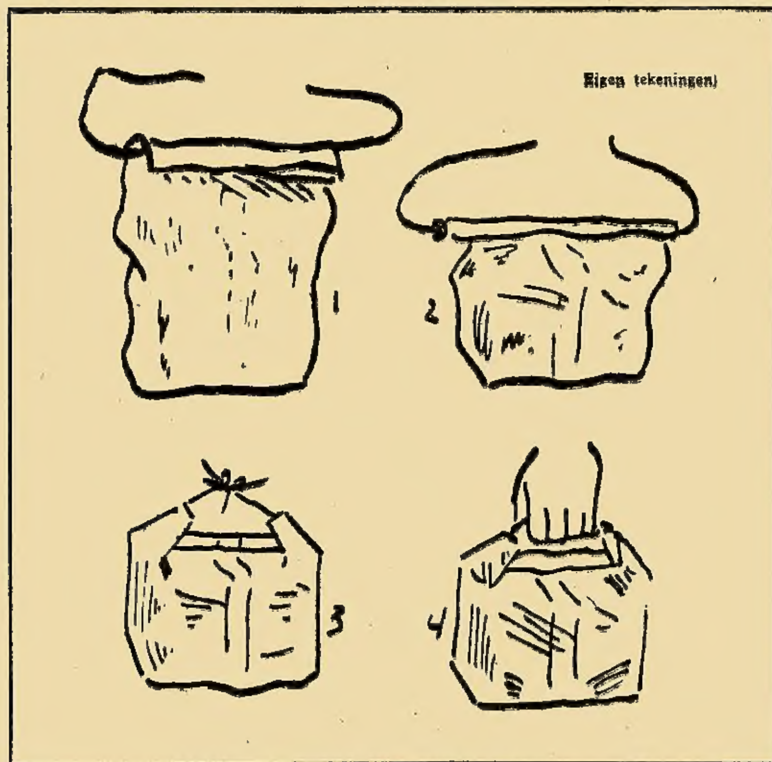
EEN RENWAGENTJE

(Eigen tekeningen)

Zo'n wagentje, dat, eenmaal opgewonden, een afstand aflegt van twintig à vijfentwintig meter, maken we gemakkelijk zelf. Je neemt een plankje van ongeveer 1 cm dikte, 8 cm breed en 22 cm lang. Van een blikken bus snijd je twee reepjes van 10 cm lang. Aan elke kant buig je 1 cm om, en slaat daar in 't midden een gaatje doorheen voor de as. Van deksels van blikken bussen maak je de vier wielen. De as soldeer je aan de uiteinden vast in 't midden van de wielen. De motorkap en de radiator maak je eveneens van blik, dat je op de randen van het plankje vastspijkert. Zo ver is het karretje klaar en rolt het. Maar het gaat er nu om, het ook een motor te geven. Dat is vrij eenvoudig. De hele motor bestaat uit een klein krammetje en een stuk stevig rubberband. Deze rubberstrook maak je aan een der assen vast (A), en het andere eind van de band maak je vast aan het krammetje (B), dat je inmiddels stevig in het plankje hebt geslagen. Nu heb je niets anders te doen dan met de hand de beide wieltjes rond te draaien, zodat de rubberstrook zo stevig mogelijk gespannen wordt. Je houdt de wielen klemvast terwijl je het karretje op de grond zet. Zodra je nu loslaat, schiet het wagentje met een vaartje vooruit. Je kunt ook een vrachtje opladen. Als je 't belaste wagentje een flinke duw geeft, schiet het vooruit en de rubberband rolt zich op, doch het wagentje keert dan onmiddellijk automatisch naar zijn uitgangspunt terug. Een aardig stukje speelgoed voor kleinen broer.

EEN HANDIG HULPMIDDELTJE

Eigen tekeningen)

Als je boodschappen moet doen voor moeder en je stopt alles in een flinke papieren zak, dan hoef je die zak nog niet in je armen te dragen, als je maar zorgt voor een stevig touw. Je legt het bovenste eind van de zak over het touw heen (1) en rolt alles stevig op tot tegen de inhoud van de zak (2). De beide uiteinden van het rolletje vouw je nu naar binnen (3) en je knoopt de eindjes touw stevig aan elkaar. Op die manier verkrijg je 'n flink handvat, zonder dat je gevaar loopt dat het pakje losschiet. En het dragen, ook voor kleinere handjes, loopt van een leien dakje.

RARAWATISDATJES

1. Mijn eerste dient voor schepen,
Mijn tweede voor je brood,
't Geheel zet in woestijnen
Of dierentuin z'n poot.
2. Welke pet heeft 'n jongen graag bij zich, maar zet je nooit op?
3. Welke letter van het alfabet wordt in drank omgezet?
4. Het heeft noch poot noch staartje
En draagt geen enkel haartje,
Toch noemt men het 'n „muis",
Zeg, is dat geen abuis?

LUCIFERSPUZZLE

Van deze 28 lucifers moet je er 8 wegnemen en 6 verplaatsen, zodat er een gedeelte van een uur overblijft.

Hoe speel je dat klaar?

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB WORDT GERED!

